

κλάας τοῦ συζύγου της, δεικνύουσα αὐτῷ τὸν οὐρανόν, ἔνθα ἔμελλόν ποτε νὰ ἐνωθῶσιν.

Ἐν ἔτος βραδύτερον ὁ Σεῦμουρ ἡσπασθὴ τὸν μοναχικὸν βίον εἰς τὸ μοναστήριον, οὗ εἶχε λάβει τὸ ἔνδυμα, ἵνα ὑπάγῃ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της Ἀραβέλλας Στουάρδ.

I. Γ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ΔΕΦΕΡΒΑΚΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ.

Ἡ σφαγὴ τῶν ἐν φυλακαῖς ἠκολούθει τὴν αἵματηρὰν αὐτῆς ὁδὸν τὴν 2 καὶ 3 Σεπτεμβρίου· περὶ δὲ τὰ μέσα τῆς 3 ὁ λαὸς εὐρίσκων βραδύτατον ἀναμφιβόλως τὸ εἶδος τῆς δικαιοσύνης τὸ ἀποφασίζον τότε περὶ τῆς τύχης τῶν φυλακισμένων, ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ αὐτοῦ ἔκαμε τὸν τε δικαστὴν καὶ τὸν δῆμιον, ἀλλ' αἵματος κατακορεσθεῖς, καὶ εἰς τὸ φονεῦν ἀποκαμῶν, ἤρχισε ν' ἀπαρέσκηται τὴν αἵματηρὰν ταύτην τελετήν. Οὐδέποτε ἀκριβῶς ἐγένετο γνωστός ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῶν ἀπαισίων ἐκείνων ἡμερῶν, ἀλλ' ὅτι ἡδυνήθησαν νὰ ἰδῶσιν οἱ κατὰ τὴν ἀλεθρίαν ἐκείνην ζήτῶντες ἐποχὴν ἦτον ὅτι τὸ αἶμα ἔρρεεν ὡς τὸ ὕδωρ εἰς τὰς λαίλαπώδεις ἡμέρας καὶ ὅτι οἱ σπάνιοι διαβάται ἐκπλαγεῖς ἀπεσύροντο εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου θεάματος, καθ' ὁδὸν ἐπιτυλίζοντο ὑπ' ἐρυθρῶδους καὶ θερμοῦ ἔτι βορβόρου ὅστις φρίκην ἐνέβαλεν εἰς αὐτούς. Μάλιστα δὲ παρὰ τὸ δεσποτικόν καὶ τὴν Μοῆν, ἡ ὄψις τῶν αἰσχυρῶν ἐκτελεστικῶν τοῦ ἔργου τούτου τῶν δημίων παρεῖχεν ἔτι τρομερώτερον χαρακτῆρα εἰς τὴν εἰκόνα. Οἱ ἀχρεῖς οὗτοι ὅμοιοι μὲ χοιροκτόνους τῶν σφαγείων, ἔχοντες τὰς χειρίδας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἀνασηκωμένας ἔσειον εἰς τὸν ἀέρα καθηγματομένους βραχίονας, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου αὐτῶν, ὑπ' ἐρυθρῶν κηλίδων καταστῆκτου, θηριώδης ἐπεφαινετο χαρὰ. Πλὴν ἡ λύσσα αὕτη τοῦ φονεῦν, τὸ εἰπομεν, ἀφ' ἑαυτῆς κατεοτέλλετο καὶ ὑπέκυψε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τὸν κάματον καὶ τὴν ἀηδίαν.

Μεσημβρίαν ἐσήμανε τὸ ὥρολόγιον τῆς Μοῆς καὶ σφαγεῖς διέτρεχον ἔτι τοὺς ὀλισθηροὺς διαύλους τῆς εἰρκτικῆς ἀνιχνεύοντες, ὡς οὕτως εἶπεῖν, λησμονηθέν τι θῦμα· αἱ δὲ θύραι αὐτῆς ἀνοικταὶ ἦσαν πᾶσαι καὶ τὰ δωμάτια κενὰ τῶν φυλακισμένων, πεσόντων ὑπὸ τὴν μάχαιραν.

— Δὲν ὑπάρχουσι λοιπὸν πλέον! ἀνέκραξε τῶν μανιωδεστέρων τις ὠθὼν διὰ τοῦ ποδὸς πάσας τὰς θύρας καὶ διερευνῶν πάσας τὰς γωνίας τῶν δωματίων... Πῶς;... χίλια βυκία!... καλλίτερον ἕνας μόνον ἀριστοκράτης καταπαύει τὴν πείναν!... Τί δυσάρεστον... νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀρκετοί!...

Ἄν καὶ ὁ οὕτως ὁμιλῶν εἶχε τὰ ἐνδύματα ἐν ἀτα-

ξία καὶ τὰ στήθη γυμνά ὡς οἱ περὶ αὐτὸν, δὲν παρετήρουντο ὅμως ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ κηλίδος αἵματος καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διέφερε τῶν συναδελφῶν του.

Εἷς ἐξ ἐκείνων ἔκαμε τὴν παρατήρησιν.

— Ἄ! ἔλα δὲ, λέγει, σὺ ποῦ κάνεις τὸν λυσσαμένο!... σὺ λόγια εἶσαι καὶ ἔργα τίποτε, φωναῖς μόνον καὶ καμιά δουλιὰ. Φωνάζεις διὰ φόνο ὅταν νὰ κατέπιες ὅλους τοὺς ἀριστοκράτας, καὶ σὺ δὲν ἔχεις οὔτε μίαν κηλίδα αἵματος... Ποῦ ἦσουν σὺ μόνος ὅλην τὴν ὥραν, ὅταν ἐδῶ ἀνᾶπτε κ' ἕκαίε... εἴμφορεῖς νὰ τὸ εἶπης;... εἰς κανὲν μέρος δὲν σέ εἶδα, πολίτα!...

— Καὶ τί τάχα; ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος ἀταράχως· αὐτὸ σημαίνει πρῶτον, ὅτι σὺ δὲν ἦσουν, ὅπου ἐγὼ ἤμουν... ἰδοὺ διὰ τί δὲν μ' εἶδες· δεύτερον, ἂν δὲν ἔχω κηλίδας, ἂν δὲν εἶμαι βαντισμένος καθὼς ἐσὺ, τοῦτο θὰ εἶπῃ ὅτι κάμνω τὸ ἔργον μου καθαρὰ, ἰδοὺ!... Τώρα ὅτι ἐφόνευσα ἀριστοκράτας, δύναμαι νὰ τ' ἀποδείξω... δὲν κάμνω ἄλλο ἀπὸ τὸ πρῶτ'... ἀπέκαμα... ἐν τούτοις ἐπεθύμουν ἀκόμη ἐν μικρόν... πολὺ μικρόν... διὰ γλυκάδα... διὰ φροῦτο!... Καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ εἶμαι γνωστός... ἂν ἀμφιβλήης δι' ἐμένα, ἂν θέλῃς νὰ μὲ θεωρήσῃς ὡς ὑποπτον, θὰ χάσῃς τὸν καιρόν σου... Ὅλοι ἠξέφουρον ὅτι ὁ πολίτης Βροῦτος Κλικέτος εἶνε περίφημος... ἐνθερμος... ἀγαθὸς πατριώτης!... ἰδοὺ... Καὶ τώρα ἕνας ἀριστοκράτης!... μοῦ χρειάζεται ἕνας ἀριστοκράτης!

Οἱ λόγοι οὗτοι μετὰ ζωηρότητος ἀπαγγελθέντες ἐπέφερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα· κατεστράφησαν ἐκ τοῦ παραχρῆμα αἱ ὑπόνοιαι καὶ διεκινήθη ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἀκροατῶν, καὶ ἐκραύγασαν ἄπαντες.

— Εὖγε, Βροῦτε!... Ζήτω ὁ πολίτης Βροῦτος! Ἐμπρός! ἕναν ἀριστοκράτην διὰ τὸν πολίτην Βροῦτον! Καὶ δραμόντων πανσθενεῖ πάντων, παρ' αὐτὰ τις ἔκραξε,

— Μία θύρα κλεισμένη!... ἰδοὺ ἀκόμη μία!... ὑπάρχει τις τελευταῖον· ἀκούω ὁμιλίαν...

Ὅλοι ἐπληρίσσαν καὶ ἐπειράθησαν νὰ συνθλάσωσι τὴν θύραν.

— Σταθῆτε, ἐφώνησεν εὐθὺς ὁ πολίτης Βροῦτος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἐπεφάνη παραχρῆμα ζωηρὰ ἐρυθρότης... σταθῆτε... μὴ τὴν σπάτε... ἴσως δὲν ὑπάρχει τις...

Ἄλλ' ὡς ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ Βροῦτου ἠκούσθη φωνὴ ἐτέρωθεν τῆς θύρας, φωνὴ γυναικεῖα λέγουσα μεγάλη·

— Δὲν ὑπάρχουσι λοιπὸν πλέον εὐγενεῖς εἰς τὴν Γαλλίαν!... Ἄς ἀποδιώξωσι τὸν συρφετὸν τοῦτον... Ὅπισω, ἀγρεῖκοι!... ὀπίσω!

— Ἀριστοκράταις! κατεκραύγασαν οἱ φονεῖς, θανατωθῆτω!

Τῷ ὄντι δὲ τοιαύτη φωνὴ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ εἶχεν ἰσχὺν θανατικῆς ἀποφάσεως. Βίαιον λάκτισμα εἶχε κλονίσει τὴν θύραν, ὅτε ὁ Βροῦτος, ὅστις πάραυτα, εἴτε ἐκ τῆς χαρᾶς, ἢ ἡσθάνετο ἐπιτυχάνων ἀρι-

στο κράτην νὰ θυσιάσῃ εἴτε ἐκ παντὸς ἄλλου αἰσθη-
ματος, ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένος, παρενέβαλεν
αὐτὸν αὖθις.

— Σταθῆτε λοιπὸν! διαβόλοι! βροντηδὸν ἀνε-
βόητεν, ἐληρμονήσατε, ὅτι ἡ ἀριστοκράτις αὕτη, ἂν
ἦτο ἀριστοκράτις (διότι δὲν ἤξεύρει τις, ὑπέλαθεν ὡς
παρενέειραν τὴν ἀμφιβολίαν) ἐληρμονήσατε ὅτι εἶνε
ἐδική μου, ὅτι εἶνε δι' ἐμέ, ὅτι εἶνε τὸ φροῦτο μου,
καὶ ὅτι θὰ φρονέω τὸν πρῶτον, ὅστις ἤθελε τολμή-
σει νὰ μοῦ τὴν ἀρπάσῃ!... Ἀρετέ με λοιπὸν νὰ
σπάσω τὴν θύραν ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ νὰ τελειώσω
μόνος τὸ θῦμα!...

Καὶ λέγων ταῦτα ἀπώθει τοὺς ἄλλους καὶ ἐχώ-
ρει πρὸς τὴν θύραν.

— Σιωπὴ ν' ἀκούσω, εἶπεν... ἴσως δὲν εἶνέ τις
καὶ ἡπατήθημεν.

— Ὁ Ἑρῆϊκος ὁ τέταρτος ζήτη.

Ὁ μέγας βασιλεὺς οὕτως ζήτη!

Ἐψαλλεν ἡ φωνὴ τῆς θύρας ἐτέρωθεν.

— Ἀκούεις! ἀκούεις! ἀνεβόησαν οἱ πάντες.

— Ἐμπρός! καλὰ, λυσσηδὸν ὑπεγόγγισεν ὁ Βροῦ-
τος, καλὰ!... δὲν θ' ἀρήσῃ...

Καὶ διὰ λακτίσματος ἡ θύρα ἀνεκινήθη εἰς τὰ
ἔνδον καὶ πάραυτα θέαμα παρέστη, θέαμα ἱκανὸν
βεβαίως νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον· ἀλλὰ δύνανται τίγρεις
νὰ συγκινηθῶσιν;

Ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου ἐφάνησαν δύο γυναῖ-
κες, ὧν ἡ μὲν γηραιά, ἡ δὲ νέα· καὶ ἡ μὲν ἡλικιω-
μένη μετὰ προσώπου εὐγενεοῦς καὶ σεβαστοῦ εἶχε
τι καὶ ἀγριωπόν, ἡ δὲ νέα θηρνοῦσα καὶ ἐν τῇ ὀδύ-
νῃ αὐτῆς ἐρασμία ὠδύρετο θλίβουσα ἐντὸς τῶν βρα-
χιόνων αὐτῆς τὴν προσκυτέραν γελῶσαν καὶ ψάλ-
λουσαν· ἦσαν ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποσύνη Δεφερβάκου.
Ἡ μὲν μήτηρ ἀκούουσα τῶν θυμάτων τὰς κραυγὰς
καὶ τῶν σφαγῶν τὰς ἀράς ἐμάνη τὴν προτεραίαν,
καὶ ἀποβαλοῦσα παρ' αὐτῆς τὴν συναίσθησιν τῆς θέ-
σεώς της, ἀνεπόλει καιροῦς καὶ χρόνου ἀπωτάτους,
ἐλάλει μόνον περὶ εὐγενεῖς καὶ ἱπποτῶν. Μανία
ὀλέθριος εἰς τοιαύτην στιγμήν! Λουίζη δὲ ἡ θυγάτηρ
αὐτῆς· δὲν ἦτο μὲν φυλακισμένη, ἀλλ' ἄδειαν λαβοῦσα
παρὰ τοῦ δεσμοφύλακος ἵνα ἴδῃ τὴν μητέρα της,
ἦλθε τὴν προτεραίαν, καὶ κατὰ τὸν πρῶτον θόρυβον
τῶν φρονέων ἠρνήθη ν' ἀρήσῃ τὸ προσφιλέστερον εἰς
αὐτήν. Παρούσης λοιπὸν καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ταύτης ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐμάνη. Αἱ ὀλίγαι αὗται
λέξεις ἀρκοῦσι πρὸς ἐξήγησιν καὶ τοῦ ἄλλου τῆς
νέας καὶ τῶν ἀτόπων ἀγμάτων τῆς μητρός.

Ἡ κυρία Δεφερβάκου ἦτο πρὸ ὀκτώ ἡδὴ ἐτῶν
χῆρα. Ὁ βαρόνος Δεφερβάκος λαχαγὸς εἰς τὸ
τάγμα τῆς Βασιλείας, ἐρίσας μετὰ τινος ἀξιωμα-
τικοῦ τοῦ τάγματός του, ἔπεσεν εἰς μονομαχίαν
ἀφίνων τὴν χῆραν αὐτοῦ πλουσίαν καὶ εἰς θέσιν τὴν
ὅποιαν οὐδὲν νὰ καταστρέψῃ ἐνδέχετο. Τίς ἠδύνατο
νὰ προῖδῃ τὴν ἐπανάστασιν. Ὁ βαρόνος Δεφερβάκος
ἄρα καταβαίνων εἰς τὸν τάφρον, ἤλπιζεν ὅτι ἡ σύ-
ζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἤθελον ζῆσαι καὶ ἀπο-
βάλλει εὐδαίμονες. Φεῖ! ὅκτω ἔτη βραδύτερον ἡ

ἀτυχὴς αὐτοῦ σύζυγος εἰς μανίαν ὑπὸ τοῦ τρόμου
ἐμπεσοῦσα, καὶ ἡ δειλαῖος θυγάτηρ του εἰς τὸ βί-
ραθρον τῆς ὀδύνης ῥιφθεῖσα, εὐρίσκοντο αἶφνης
εἰς τι δωματίον τῆς Μονῆς ἐκτεθειμένοι εἰς λαὸν
ἐνοπλον, φέροντα εἰς αὐτάς τὸν θάνατον. Ἀποθυή-
σκων ὁ βαρόνος Δεφερβάκος τῷ 1785 δὲν ἐδύνατο
βεβαίως νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ
αὐτοῦ ἐμελλόν τοιαύτης νὰ τύχωσι τελευτῆς. Ἡ
κυρία Δεφερβάκου καταμηνυθεῖσα ὑπὸ τινος θεραπει-
νίδος ὡς ἀριστοκράτις καὶ ὡς ἐτοιμαζομένη νὰ με-
ταναστεύσῃ, συνελήρθη ἐνῶ ἐπορεύετο πρὸς συνάν-
τησιν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἥτις ὀδηγηθεῖσα ὑπὸ τινος
θείας τῆς εἶχε φθάσει τὰ σύνορα. Ἡ κυρία Δεφερ-
βάκου ἔχουσα ὑποθέσεις τινὰς νὰ τελειώσῃ ἐπεμφεν
ἐμπρὸς τὴν θεγατέρα της, ὑποσχεθεῖσα νὰ τὴν πα-
ρακολουθήσῃ. Ἀναλαμβάνουσα λοιπὸν τὴν ὁδὸν συ-
νελήρθη· ἡ δὲ Λουίζα ὑπὸ πιστοῦ ὑπηρετοῦ μαθοῦ-
σα τὸ δυστύχημα τοῦτο, παρὰ τὰς ἐπιμόνους πα-
ρακλήσεις τῆς θείας αὐτῆς ἠθέλησεν ἀνεκδοῦναι νὰ
εἰσελθῇ εἰς Γαλλίαν καὶ ν' ἀνεύρῃ τὴν μητέρα της.
Ἐταξείδευσε δὲ ὡς χωρική μετεμφισμένη, ἀλλὰ
φθάσασα δὲ ἐδυνηθῇ δι' οὐδενὸς μέσου νὰ ἐπιτύχῃ
τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ ἐν τῇ φυλακῇ τὴν μη-
τέρα της· ὅλκι αἱ περὶ τοῦτου προσπάθειαι αὐτῆς
ἀπέβησαν μάταιαι, ἀπεράσισε νὰ συμμερισθῇ καὶ
αὐτὴν τὴν φυλακὴν μετὰ τῆς μητρός της, ἀλλὰ καὶ
οὕτως ἀπέτυχεν. Εὐρίσκετο λοιπὸν ἐν μεγίστῃ θλί-
ψει ὅτε πρωῒαν τινὰ ἔλαβε τὴν τόσον ποθητὴν ταύ-
την ἄδειαν, κομισθεῖσαν εἰς αὐτήν ὑπὸ τινος ἐπι-
στάτου, χωρὶς νὰ δυνήθῃ ποτε νὰ μάθῃ εἰς τίνα τὴν
ἐχρεώσται· ἔσπευσεν ὅμως οὐχ ἥτιον· νὰ ὠρμηθῇ
ἐξ αὐτῆς καὶ ἔδραμε πρὸς ἐναγκαλίειν τῆς μητρός
της. Εἰτερχομένη εἰς τὴν φυλακὴν ἐξεπλάγη παρα-
δόξως ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ τὴν ὑπεδέχθη ὁ δε-
σμοφύλαξ, καὶ ἐκ τινων περιποιήσεων αὐτοῦ· προ-
φανῶς λοιπὸν εἶχε φίλους, εἶχε προστασίας μεταξὺ
τῶν ἐπαναστατῶν. Ἀλλὰ τίνας; ἠγόρει. Ἐπὶ ὀκτὼ
ἡδὴ ἡμέρας ἐπανήρχετο αὐτὴ καθ' ἑκάστην πρωῒαν
εἰς τὴν μητέρα της, μεχρὶς τοῦ ἐφθάνειν οἱ σφαγεῖς τῆς
2 Σεπτεμβρίου. Ἐντρομος καὶ παρילπονος ἐκ τῆς μα-
νίας τῆς μητρός αὐτῆς καὶ Λουίζα ἠρνήθη νὰ τὴν
ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐσπέρως κατὰ τὸ σῶνθος, καὶ ἰδοὺ
διὰ τί, θλασθείσης τῆς θύρας ὁ Βροῦτος καὶ οἱ ἄλλοι
αὐτοῦ ἀκόλουθοι τὴν εὖρον ἐκεῖ σφίγγουσαν τὴν μη-
τέρα της ἐντὸς τῶν βραχιόνων αὐτῆς ὡς ἂν ὑπε-
ρασπίζετο αὐτήν κατὰ τῶν προσβολῶν των.

Εἰς δὲ τὸν χρόνον τῆς συντριβείσης θύρας ἡ Λουί-
ζα ἀπεκρίθη διὰ μεγάλης κραυγῆς:

— Ἐχάθην!

— Α! ἂ! οἱ εὐγενεῖς μας ἐφορμῶσιν! ἀνέκρα-
ξεν ἡ κυρία Δεφερβάκου, ἔρχονται νὰ μᾶς ἐλευθε-
ρώσουν... Ἐδῶ, ἀνδρεῖοι!... ἐδῶ!

— Θάνατος εἰς τὴν ἀριστοκρατίδα! ἐμοῦγκρισαν
οἱ σφαγεῖς ὁρμήσαντες νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν φυ-
λακὴν.

— Ὅπισω! ἀνεβόησε τρομερὰ ὁ Βροῦτος, ἀ-
πωθὼν ἀποτόμως αὐτούς. Πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐδῶ

εἰς ἐμένα ἀνήκει, κυττάξετε νὰ μὴ τὸ ἐγγίξῃ κανεὶς.

— Σὺ εἶνα μόνον ἐξήγητες... καὶ ἐδῶ εἶνε δύο... τὸ κυνήγι εἶνε διπλό... ἄς τὸ μοιρασθῶμεν!...

— Νὰ ἡσυχάσῃς!...

— Ὁ Βροῦτος ἔχει δίκαιον! εἶπεν ἄλλος... ἐδικὰ του εἶνε ὅλα ἐδῶ... ἐδικοὶ του οἱ δύο ἀριστοκράται... Ἀλλὰ νὰ τοὺς φονεύσῃ ἐμπρός μας... ἐμπρός! ἐμπρός!...

Ἀκούσασα τὸν ἀπαίσιον τοῦτον λόγον ἡ Λουίζα ἀφῆκεν αὖθις κραυγὴν καὶ ἐλειποθύμησεν. Ὁ δὲ Βροῦτος μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, παρατηρῶν ἐναλλάξ τὰς δύο γυναῖκας καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν τίγρεις, ἐφαίνετο παραδεδομένος εἰς ἐνδόμυχον σφοδρὰν πάλην.

— Λοιπὸν! πολῖτα Βροῦτε, τί περιμένεις;... Τί τὰ φέρνεις γύρα;... Ἐνῷ κανένα δὲν ἐφόνευσες, ἀκόμα δυστάξεις... Ἀ! καλὰ ἔλεγα ἐγὼ... Λοιπὸν!... ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω πῶς περὶ ἡ ὀρεξίς... προσοχή!

Καὶ διὰ πηδήματος ὁ φαῦλος, σείων τὸ ξίφος εὐρέθῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου· διὰ δευτέρου δὲ ἐπλησίασε τὴν βραχνίδα. Ἡ Λουίζα συνελθοῦσα εἰς ἐαυτήν, ἐξρίφθη ἐμπροσθέν του φωνάζουσα· ἀλλ' ἤδη ὁ Βροῦτος ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν ἀνέτρεψεν ὑπὸ τοὺς πόδας του.

— Ἀ! ἀχρεῖς! ἀνέκραξεν... ἐνῷ ἐγὼ σοῦ εἶπα, σὺ πάλιν θέλεις νὰ βάλῃς χεῖρ εἰς ὅτι μ' ἀνήκει... νάμνεις κίνημα σὲ θυσιαζῶ...

— Διὰ τί δισταῖς;... Πταίεις σὺ, ἀνεδόησαν οἱ ἄλλοι... Ἐμπρός, κτύπα... βιάζομεθα.

— Λοιπὸν, ὄχι! ἐρώναξεν εὐτόλμως ὁ Βροῦτος, ὄχι... δὲν κτυπῶ... θέλω νὰ σώσω τὴν ἀριστοκράτιδα ταύτην.

Ἀλαλαγμὸς ἠγέρθη.

— Θάνατος εἰς τὸν Βροῦτον!... Εἶνε ὑποπτὸς... Μᾶς ἠπάτησε!

Καὶ ἤδη τινὲς ἐχώρουν πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ὁ Βροῦτος εἶχεν ἡράκλειον δύναμιν, διὰ μιᾶς πυγμῆς ἀνέτρεψεν ἓνα καὶ ἀπωθῶν τοὺς ἄλλους:

— Ἀλλ' ἀκούσετε λοιπὸν, τί διάβολο!... Ναι, θέλω νὰ σώσω τὴν μητέρα... διότι... εὐρίσκω τὴν θυγατέρα ὠραίαν... μ' ἀρέσκει... τὴν ἀγαπῶ!

Ἡ Λουίζα ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῶν λέξεων τούτων, ἀπεσύρθη μετὰ σπουδῆς ὅπισθεν τῆς μητρὸς, ἣς ἐφαλλεν εἶναι μετὰ τῶν ὀδόντων ὥστε νήπιον ἀποκοιμίζουσα:

Orleans Baugency

Notre-Dame de Clery!

— Τὴν ἀγαπᾷ!... Πραγματικῶς εἶνε ὠραία... Εὐγε! εὐγε!... ἐρώναξεν. Λοιπὸν!... λαβε τὴν... σοῦ ἀφίνομεν... τὴν θυγατέρα... ἀρσέας μας καὶ σὺ τὴν ἄλλην...

— Ὡ! πολῖται... ὁποία ἰδέα! ὑπέλαβέ τις τῶν στρατιῶν, ὁ πολίτης Μούτιος... εἶνε ὠραία πολὺ καὶ δὲν πρέπει νὰ φονευθῇ... Ὁ Βροῦτος ἀγαπᾷ

τὴν πολίτιδα... Λοιπὸν! πρέπει νὰ τὴν νυμφευθῇ...

— Ἀγῶμεν λοιπὸν, μὲ καταλαμβάνετε τέλος! εἶπεν ὁ Βροῦτος.

— Ἀς τοὺς φέρωμεν εἰς τὸν δήμαρχον... θὰ τοὺς στεφάνωσῃ... Ἀ! ἅ! καὶ τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι ἡ γραία ἀριστοκράτις θὰ παρευρεθῇ ἐκεῖ καὶ θὰ βλέπῃ τὴν κόρην τῆς νὰ ὑπανδρευεῖται μ' εἶνα... ἀδράκωτον, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Μούτιος προσηλωμένος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου.

Ἐπειτα πλησιάσας τὴν Λουίζαν ἔστρεψεν αὐτὴν εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπε:

— Θέλεις νὰ ὑπανδρευθῇς τὸν πολίτην Βροῦτον;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα μετ' ἀγανακτήσεως, φρίκη! φρίκη!

— Τότε φονεύομεν τὴν μητέρα σου.

— Ὡ! Θεέ μου!

— Συλλογίσου, νέα κόρη, εἶνε τὸ μέσον νὰ σώσῃς τὴν μητέρα σου, εἶπεν ὁ Βροῦτος μετ' ἐπιμονῆς.

— Ποτέ!

— Προσοχή, σεῖς ἄλλοι! λάβετε τὴν γραίαν καὶ ἂν ἡ νέα ἀρνῆται, κτυπάτε! λέγει εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ὁ Μούτιος.

— Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα τὰς χεῖρας συναπτουσα.

Ὁ Βροῦτος πλησιάσας ἐπιθύρυσεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς.

— Ἡ δεσποσύνη Σομβρέλλη αἵμα ἐπὶε διὰ νὰ σώσῃ τὸν πατέρα τῆς... Νέα κόρη, ὀλιγωτέραν γενναιότητα ἔχεις ἀπὸ τὴν δεσποσύνην Σομβρέλλην;

Ὁ λόγος οὗτος καὶ μάλιστα ὁ τόνος τῆς προφορᾶς του ἔκαμιν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Λουίζαν, ἣς παρατηρήσασα τὸν Βροῦτον ἀπεκρίθη.

— Ἐχεις δίκαιον, κύριε, δὲν ἔχω ὀλιγωτέραν γενναιότητα ἀπ' ἐκείνην... θὰ σώσω τὴν μητέρα μου!

Ἐπειτα ἐπρόσθεσεν αὐτῇ χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἀλλὰ θὰ φονευθῶ ὕστερον!

— Ἰδοὺ, ἐπανελάθεν ὁ Μούτιος· ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐρώτησιν καὶ τρίτην φορὰν, ἀλλὰ θὰ ἦναι ἡ τελευταία: Νέα πολίτις δέχεσθαι σύζυγον τὸν πολίτην Βροῦτον Κλικέτιον;

— Ναι, τὸν δέχομαι, ἀπεκρίθη ἡ Λουίζα εὐσταθῶς.

— Εὐγε! εὐγε! ἐφώναξεν ὁ Μούτιος, ἄς τοὺς ὑπάγωμεν εἰς τὸν δήμαρχον.

— Εἰς τὸν δήμαρχον! εἰς τὸν δήμαρχον! ἐπανελάθον πάντες

Καὶ ἔφεραν τὴν κυρίαν Δεφερβάχου, τὴν Λουίζαν καὶ τὸν Βροῦτον εἰς τὸ δημαρχεῖον, ὅπου ὁ γάμος πάραυτα ἐτελέσθη. Μετὰ δὲ τὴν τελετὴν, καθ' ἣν ἡ Δεφερβάχου παρευρέθη χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ὁ Βροῦτος λαβὼν διὰ τοῦ βραχίονος τὴν Λουίζαν καὶ τὴν βρῶνην διευσθύνθη πρὸς τὸν οἶκόν του, παρακολουθούμενος ὑπὸ συνοδίαν περιέργων πληθυνομένων ἀκαταπαύστως.

— Ἰδοὺ νέα ἀριστοκράτις λαβοῦσα σύζυγον τὸν πολίτην Βροῦτον Κλικέτιον... ἐνθερμον πατριώτην... καὶ τοῦτο διὰ νὰ σώσῃ τὴν μητέρα τῆς... ἡ καὶ μὲν κόρη!...

Ἡ φράσις αὕτη πανταχοῦ τῆς διαδοχῆς των ἐπα-

ναλαμβανομένη δὲν συνετέλει ὀλίγον εἰς τὴν ἐπισώ-
ρευσιν τοῦ πλήθους, τρέχοντος ἵνα ἴδῃ τὴν ἱκανὴν
τοιαύτης θυσίας νέαν· οὕτω δὲ συνοδευόμενοι οἱ νέοι
σύζυγοι ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πολίτου Βρούτου.

Φθὰς ἐκεῖ ὁ τελευταῖος οὗτος καὶ στραφεὶς πρὸς
τὸ πλῆθος ὠμίλησε μὲ δυνατὴν φωνὴν ταῦτα.

— Πολῖται, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν,
τὴν ὁποῖαν ἐδείξατε εἰς τὴν εὐτυχίαν μου... Μ' ἐσυ-
νωδεύσατε ἕως καὶ εἰς τὴν θύραν... εὐχαριστῶ!...
'Αλλ' ἄρκει... αἱ δύο αὗται γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ
μὲν εἶνε γυνή μου, γυνὴ τοῦ πολίτου Βρούτου Κλι-
κέτου, ἀκούετε! ἡ δὲ εἶνε μήτηρ αὐτῆς... αἱ δύο
αὗται γυναῖκες ἔχουσι χρεῖαν ἀναπαύσεως μετὰ τὰς
ταραχὰς τῆς ἡμέρας... ἀπομακρύνθητε λοιπόν...
καὶ ἐνθυμείσθε ὅτι ἀπὸ ταύτης τὴν στιγμήν αἱ δύο
αὗται γυναῖκες ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ, καὶ ὅτι ὅστις δο-
κιμάσῃ νὰ ἐγγίξῃ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς των, αὐ-
τὸς θὰ ἔχῃ νὰ κάνῃ μ' ἐμένα!... Καληνύχτα!

Τούτων λεγομένων ἡ Λουίζα ἦν ὡχρὰ ὡς νεκρά,
καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, οὐδενὸς τῶν προηγουμένων μετα-
σχοῦσα, ἑτερέτιζεν εὐθυμον ὠδὴν. Ὁ Βρούτος ἠνέωξε
τότε τὴν θύραν τῆς οἰκίας, εἰσῆγαγε τὰς δύο γυναῖ-
κας, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς, καὶ ἐκλείσκει τὴν θύραν. Μό-
λις δ' εἰσῆλθον, ἔβαλε τὴν Λουίζαν νὰ καθίσῃ, ἔτρεξε
εἰς τινὰ σκευοθήκην, τὴν ἤνοιξεν, ἔσυρε μίαν ὄρνιθα
καὶ μίαν φιάλην οἴνου, ἔθεσε τὴν τροφὴν ταύτην ἐπὶ
τῆς τραπέζης· καὶ εἶπεν εἰς τὴν Λουίζαν:

— Φάγε, καὶ παρεκίνησε καὶ τὴν μητέρα σου
νὰ φάγῃ.

— Δὲν πεινῶ ἐπιθύρῃσεν ἡ Λουίζα.

— Φάγε, σὲ λέγω, ἐπιθύρῃσεν ὁ Βρούτος...
πρέπει... θὰ ταξιδεύσωμεν ὅλην τὴν νύκτα.

— Πῶς;... τί λέγεις;... τί θέλεις λοιπόν νὰ
μᾶς κάμῃς; ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα μετ' ἀνησυχίας.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίθη ὁ Βρούτος, ὅστις διὰ χει-
ρονομίας ἀνενέωσε τὴν ἀπαγόρευσίν του καὶ δραμῶν
πρὸς τὴν θύραν ἐπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς τὸ οὖς.

Μείνας οὕτω περίπου ἡμίσειαν ὥραν, ἔπειτα δὲ
στεναγμὸν ἀφείς εὐχαριστήσεως ἐπαῆλθε λέγων,

— Τέλος! ἀνεχώρησαν πάντες!... Ἀς κάμω-
μεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον... Ἀγομεν, δεσποσύνη, εἶ-
πεν εἰς τὴν Λουίζαν, τονίζων τὴν λέξιν, λάβε τὴν
μητέρα σου καὶ ἀναχωροῦμεν.

Ἡ Λουίζα ὑπήκουσε· δὲν ἤξευρε τί νὰ στοχασθῇ,
καὶ ἐν τούτοις ὁ Βρούτος δὲν τὴν ἐτρόμαζε πλέον
τόσον, τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπεν εἰς ὅλους τοὺς τρό-
πους του, ἀφότου ἔμειναν μόνον, σέβας, τὸ ὅποιον
ὕπελάμβανεν ὡς καλὸν οἰωνόν.

— Ἐλθετε, ἐλθετε, εἶπεν ὁ Βρούτος καὶ τοὺς
ὠδήγησεν εἰς ἄλλην ἐξοδὸν τῆς οἰκίας του.

Ἐκεῖ δὲ εἰς τινὰ στενωπὸν εὐρίσκετο μικρὸν ὄχη-
μα ὁδοιπορικόν, ἀνεβίβασε τὰς δύο γυναῖκας καὶ ἐ-
κλείσκει τὸ θυρίδιον.

— Ἀλλὰ ποῦ με ὑπάγετε; ἠρώτησεν ἡ Λουίζα.

— Θὰ τὸ ἴδετε, ἀπεκρίθη ὁ Βρούτος.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἤνιοχῃ.

Ὁ Βρούτος Κλικέτος ἀποστελλόμενος εἰς τινὰ τῶν

ὁμόρων πόλεων τῆς Πρωσσίας, καὶ μετὰ ὁκτὼ ἡμέ-
ρας φθάσας ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς πενθε-
ράς του, ἐγκατέστη εἰς τὸ διορισθὲν δι' αὐτὸν οἶκημα,
ἀφοῦ ἔδειξε τὰ ἐγγράφα του. Δύο δ' ὥρας βραδύ-
τερον λόγῳ περιπάτου διέβαινε τὰ σύνορα μετὰ τῶν
κυριῶν του καὶ παρέδιδε τὴν Λουίζαν εἰς τὰς ἀγά-
λας τῆς θεῆς τῆς. Ἀς κρίνῃ ἕκαστος περὶ τῆς
χαρᾶς τῆς Λουίζης! Ἡ θεὰ ἀδελφῆς προσφιλοῦς,
ἡ ἀπροσδόκητος εὐτυχία παρήγαγον ἐπὶ τοῦ πνεύμα-
τος τῆς κυρίας Δεφερβάκου εὐτυχῇ ἐπιβρόχῃ, ἐπαι-
σθητῶς ἤδη καὶ ὑπὸ τοῦ ταξειδίου παρασκευασθεῖ-
σαν. Ἐγνώρισεν αὐτὴ τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ ἐνηγκα-
λίσθη τὴν κόρην τῆς καλοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ ἐνόμα-
τός τῆς καὶ χύνουσα χεῖμαρρον δακρύων· ὁ δὲ
αὐτουργὸς τῆς συγκινητικῆς ταύτης σκηνῆς ἴστατο
εἰς τινὰ γωνίαν· ἡ Λουίζα τὸν παρετήρησε καὶ ἔ-
τρεξε πρὸς αὐτόν.

— ὦ! κύριε!... ἐφώνασε, καὶ ἠδυνήθη πρὸς
στιγμὴν νὰ σὲ συγχύσω μετὰ τῶν φάυλων ἐκείνων,
οἵτινες ἤθελον νὰ φονεύσωσι τὴν μητέρα μου!...
'Αλλὰ τίς εἴσθε λοιπόν;... ἡ προσοχὴ, τὴν ὁποῖαν
εἶχετε ὑπὲρ ἡμῶν ἐν τῷ ταξειδίῳ... τὸ σέβας,
τὸ ὅποιον ἔδειξες εἰς ἐμέ... τὴν ὁποῖαν ὁ νόμος
ἔκαμε σύζυγόν σας... τὸ θαῦμα τέλος, τὸ ὅποιον
σήμερον μᾶς κάμνετε... πάντα ταῦτα κρύπτουσι,
μυστήριον, καὶ βεβαίως δὲν εὐρέθητε τυχαίως εἰς
τὴν φυλακὴν τὴν 3 Σεπτεμβρίου.

— Ὅχι δεσποσύνη, ὄχι... δὲν εὐρέθην τυχαίως
... ἀλλὰ κατὰ καθήκον.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῃς;

— Δεσποσύνη... δὲν ὀνομάζομαι οὔτε Βρούτος,
οὔτε Κλικέτος. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνείμχην
μετὰ τοὺς ταραξίας, μετὰ τοὺς ἀβράκωτους, καὶ οὐδὲ
βανίδα αἵματος μὴ χύσας, πιστεύσατέ μοι, κατήν-
τησα νὰ ἐπισύρω ἐπ' ἐμαυτοῦ μεγάλην παρ' αὐ-
τῶν ὑπόληψιν, βεβαίαν ἐπιβρόχῃ. Ἐχρειάζετο τοῦτο
ὅπως δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀποστολήν μου καὶ
νὰ σώσω ἀμφοτέρας ὑμᾶς, ἂν συνέβαινε νὰ κινδυ-
νεύσητε.

— Ἀλλὰ τέλος, κύριε, τίς εἴσθε λοιπόν; ἐφώ-
ναξεν ἡ Λουίζα, διότι διηγείρατε παραδόξως τὴν
περιέργειάν μου...

— Τίς εἶμαι δεσποσύνη; ὑπέλαβεν ὁ νέος δι-
στάζων· εἶμαι ὁ προσφιλεῖς ἀνεψιός, ἡ μᾶλλον υἱός,
διότι δὲν ἀπέκτησε τέκνον ἐμὲ δὲ πάντετε ὡς τοι-
οῦτο μ' ἐθεώρει... εἶμαι ὁ ἀνεψιὸς ἀνθρώπου, ὅστις
σὰς ἔκαμε κακὸν μέγα... διότι σὰς ἐστέρησε πα-
τὴρ... καθιστῶν τὴν μητέρα σας χήραν.

— Τί ἀκούω;

— Ὁ ἀντικόμης Μερέλλης! εἶπεν ἡ κυρία Δε-
φερβάκου ὠχρῶσα.

— ὦ! κυρία, μὴ τὸν καταρᾶσθε, διότι πολλάκις
αὐτὸς κατηράσθη ἑαυτὸν, καὶ οὐδέποτε μέχρι τοῦ
θανάτου του, δὲν ἔπαυσεν ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συ-
νειδήσεώς του δι' ἐγκλήματα ἀκούσιον. Μετὰ φιλονει-
κίαν ἀσήμερον προσκληθεὶς, ραπισθεὶς μάλιστα ὑπὸ
τοῦ βαρῶνου ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας...

— Ναί... τὸ ἤξεύρω, κύριε... τὸ ἤξεύρω, διέκοψεν ἡ κυρία Δεφερβάκου στεναζούσα· ὁ κύριος βαρόνος ἔχει τὸ ἄδικον.

— Καὶ ὁ δειλταῖος θεῖος μου, δὲν ἔπαυε λέγων, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι δικαιότερον νὰ πάθῃ αὐτὸς, ὅστις ἦτον νέος... ὅστις δὲν εἶχε τέκνα! Ἀποθήσσκων, κυρία, μ' ἐχάλεσε καὶ μὲ εἶπεν·

— « Ἀνεψιέ μου, ἐξ αἰτίας μου δύο γυναῖκες, » χήρα τις καὶ νεάνις, στεροῦνται προστατοῦ· ἐνός σου » ἔζων, ἐπαγρύπνου ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ σήμερον ἀποθνήσκω. Ἡ ἐπαναστάσις ἴσως ἐπιτωρεῖσει κινδύνους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των· ὑποσχέθητί μοι ὅτι σὺ » θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς, καὶ ὅτι ἐν σοὶ θὰ εὕρωσι » προστατὴν ἄγωνστον καὶ ἀφωτισμένον. » Ὑποσχέθην, κυρία, καί... »

— Καὶ ἐπράξατε, κύριε, εἶπεν ἡ Λουίζα μετ' ἐγνωμοσύνης, ἐπράξατε πλεονέκτερον τῆς ὑποσχέσεώς σας. Πῶς! δι' ἡμᾶς ἀπεφάσιες νὰ ζῆς μετὰ τοῦ συρφετιώδους ὄχλου, νὰ ὁμιλῇς τὴν γλῶσσάν του;...

— Μάλιστα, ἀλλὰ τοῦτο περιορίσθῃ ἕως ἐκεῖ... δὲν ἐμιμήθην αὐτὸν καὶ κατὰ τὰς πράξεις... Ἦδη, κυρία, ἐπρόσθεσεν ὁ νέος ἀντικείμενος Μερέλλης ἀμυχανῶν, μοὶ μένει νὰ σᾶς ἐνθαφρῶν ἐπὶ τινος... τοῦ γάμου...

Ἡ Λουίζα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶνε μὴδὲν, ἐπρόσθεσεν ὁ νέος... ἀφοῦ δὲν ὀνομάζομαι Βρούτος Κλικέτος.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεφερβάκου, ἥτις ἐκ τῆς μανίας τῆς ἡγνείει τὰς περιστάσεις τῆς ἀπελευθερώσεώς της.— Ἡ Λουίζα τὰς ἐδηγήθη εἰς αὐτὴν ἐπιτροχάδην· ὅταν δὲ αὕτη ἔμαθε τὰ πάντα, ἔτεινε χεῖρα πρὸς τὸν νέον καὶ εἶπε:

— Κ. Μερέλλη, φέρεις ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὤφειλον νὰ μισῶ, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἐσυγχώρησα τὸν θεῖόν σου ἐναρέτως μετανοήσαντα. Ἄν ἦτο πατήρ σου, θὰ ἦμην ἄκαμπτος, ἀλλ' ὀφείλω πολὺ νὰ μὴ μεταιώσω τοὺς γάμους τοῦ πολίτου Βρούτου Βλικέτου μετὰ τῆς πολιτίδος Δεφερβάκου.

— Ἀ! κυρία.

— Οὕτω δὲν μᾶς ἀρίνεις πλέον, εἶπεν ἡ Λουίζα· ἀλλ' ἡ ἀποστολή σου;

— Ἀς τὴν ἐκπληρώσῃ ὁ θέλων: τὸ κατ' ἐμὲ δὲν θείλω νὰ ἔχω ἄλλην ἢ τὸ νὰ σὲ καταστήσω εὐδαίμονα.

Γ. Κ.

ΤΟ ΕΠΙΔΕΙΗΝΟΝ.

Ὁ Ῥινάλδος καὶ ἡ Ἐλισάβετ κατώκουν ἐν Φλωρεντία εἰς δύο γειτονευσάσας οἰκίας. Πλησίον ἀλλήλων ἀνατραφέντες, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς αὐτῶν ἡλικίας ἡγαπῶντο, καὶ ἐν ὥρᾳ γάμου γενομένους, οἱ γονεῖς αὐτῶν συγκατετέθησαν προθύμως νὰ τοὺς ἐνώσωσιν.

Ἀλλὰ καθ' ὃν καιρὸν ὁ εὐδαίμων οὗτος γάμος παρε-

(ΤΟΜ. Γ.' Φυλλάδ. 74.

σκευάζετο, ὁ πατήρ τοῦ Ῥινάλδου, εἰς τῶν πλουσιωτέρων τῆς πόλεως ἐμπόρων, ἔλαβε κακὰς περὶ τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀνταποκριτοῦ του εἰδήσεις, καὶ ἀπητήτο τοῦ κυρίου ἡ ἐπιθεώρησις διὰ τὰ διεσθετήθη τὰς κακὰς ἐχούσας ὑποθέσεις τοῦ ἀπεφάσις δ' οὗτος ν' ἀποστῇ· ἂν, ἀντὶ ἑαυτοῦ, τὸν Ῥινάλδον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ, οἱ δύο μεμνηστευμένοι θερμὰ ἔχυσαν δάκρυα καὶ ἐρωτικά ἀντήλαξαν περιάπτα.

Ἐν τούτοις ὁ διὰ τὸ ταξίδιον τοῦτο ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη παρέλθει χωρὶς νὰ φανῇ ἐπανερχόμενος ὁ Ῥινάλδος, καὶ ἐπεὶ τῶν συμφορῶν ποτὲ δὲν λείπεται μάρτυρες, ἦσαν τινὲς λέγοντες ὅτι εἶδον τοῦ Ῥινάλδου τὸ πλοῖον καταδυθεῖσθαι ἐν μέσῳ τρικυμίας. Ἡ Ἐλισάβετ ἀκούσασα ταῦτα παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ· ἀλλὰ, μόλις ἀπὸ τῆς θλίψεώς της ἀνακύψασαν, κατηνάγκασαν εἰ γονεῖς της νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Κύριον Φραγκίσκον Ὀρσίνην, πλούσιον ἰδιοκτήτην τῆς Κειλιάδος τοῦ Ἀρνου. Ἄν καὶ αὐστηρὸς καὶ ψυχρὸς, ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ Κύριος Φραγκίσκος, καὶ οὕτως ἡ Ἐλισάβετ προετίμησεν αὐτὸν γυναικαρέσκου συζύγου. Πρὸς δὲ τούτοις, μετ' ὀλίγα ἔτη δις ἐγένετο μήτηρ, καὶ ἐνόμισε τότε ὅτι βλέπει πάντα τοῦ κόσμου τούτου τὰ εὐτυχήματα. Τοιοῦτοτρόπως παρήλθεν ἀρκετὰ μακρὸς χρόνος, καθ' ὃν ὁ Ῥινάλδος, ὅστις δὲν εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλὰ μόνον αἰχμάλωτος ἐκρατεῖτο εἰς Τύνιδα, κατῴρωσεν νὰ διαφύγῃ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ ἐπανήλθεν εἰς Φλωρεντίαν. Ἀπασα δ' ἡ πόλις συνεκινήθη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐπιστροφὴν, καὶ ἡ Ἐλισάβετ τοσοῦτον ἐχάρη, ὥστε, ὅπως διαμείνῃ πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα της, ἐσυλλογίσθη ν' ἀποφύγῃ τὸν ἀρχαῖον ἐραστήν της, καὶ ἐγκατακλίσεια εἰς τὸν οἶκόν της, νὰ φροντίξῃ περὶ τῶν τέκνων της. Ἀλλ' ὁ Ῥινάλδος, ὅστις οὐδένα εἶχε λόγον νὰ σέβηται τὴν τιμὴν τοῦ κυρίου Φραγκίσκου, καὶ ὅστις ἠγάτο ἐπίσης ὡς καὶ ὅταν ἀνεχώρησε, ἔκαμιν ὅτι ἐδύνατο ν' ἀπαντήσῃ τὴν Ἐλισάβετ. Τὸ πρῶτ', ὑπήγγαυε τῶν αὐτῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν πλατείαν, ὅπου αἱ κυρίαὶ συνήρχοντο ὅπως ἀναπνεύσει τὴν δρόσον. Δὲν εὗρεν ὅμως αὐτὴν, καὶ γνωρίζομεν διατί· ἀλλὰ τότε, διέσφειρε διὰ τῶν χρημάτων μίαν τῶν θεραπαινίδων της, ἥτις εἰσῆγαγεν αὐτὸν λαθραίως εἰς τὸ εὐκτηρίον της. Ἐκεῖν δὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ πορευθῇ ἐκεῖ, ἐγονάτισεν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὁ Ῥινάλδος ἤκουσε τ' ὄνομά του ψιθυριζόμενον. Ὅλος εὐδαίμων, ῥίπτεται, τὴν ἐναγκαλιζεται, ὀνομάζει αὐτὴν ἐδικήν του, καὶ ὁμνύει ὅτι τῆς εὐδαιμονίας ἡ στιγμή αὕτη ἐξαλείφει τὰς ταλαιπωρίας τοσούτων ἐτῶν! Ἀλλ' ἡ Ἐλισάβετ ἀπεσπάσθη τῶν ἀγκαλιῶν του, καὶ μὲ τόνον αὐστηρόν:

— Κύριε Ῥινάλδε, εἶπε, πρὸ ὀλίγου ἦσο τίμιος ἄνθρωπος· ἐπὶ τοσοῦτον μετεβλήθης ὥστε λησιμονεῖς ὅτι ὁ κύριος Φραγκίσκος ἐγένετο σύζυγός μου;

— Ὁ λησιμονήσας ἐξ ἡμῶν τῶν δύο, δὲν εἰμ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Ῥινάλδος. Ἀλλοτε μὲ ἡγάπας καὶ δὲν μὲ ἐδέχεσο μὲ τοσαύτην ψυχρότητα, Ἐλισάβετ!

— Ἀλλοτε ἡμῖν ἐλευθέρᾳ, εἶπε στεναζούσα ἡ νέα γυνή.

— Ἀλλ' ἐγὼ πάντοτε ἐλευθέρως διατελῶν, θέλω ἐξακολουθῆσαι νὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ θέλω κλαίει τὸν ἀλειψάντα πλέον εὐτυχὴ καιρὸν!

— Καὶ τὰ δάκρυά μου θέλουσιν ἀναμιχθῇ εἰς τὰ ἐδικὰ σου! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλισάβετ μετὰ διατάσεως.